

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 11Co/22/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2220201323
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 11. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Fedor Benka
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2022:2220201323.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Fedora Benku a sudkýň JUDr. Silvie Hýbelovej a Mgr. Kataríny Arnouldovej v spore žalobcov: 1/ A. B., nar. XX.XX.XXXX a 2/ C. D., nar. XX.XX.XXXX, obaja bytom A. XXXX/XX, E. F., obaja zastúpení splnomocnencom: Združenie na ochranu práv občana - AVES, so sídlom Jána Poničana 9, Bratislava, IČO: 50 252 151, proti žalovaným: 1/ Wüstenrot stavebná sporiteľňa, a. s., so sídlom Grösslingova 77, Bratislava, IČO: 31 351 026, zastúpený splnomocnencom: SEDLAČKO & PARTNERS, s. r. o., so sídlom Štefánikova 8, Bratislava, IČO: 36 853 186, 2/ DRAŽOBNÍK, s. r. o., so sídlom Hviezdoslavova 6, Košice, IČO: 36 764 281, a 3/ G. H., nar. XX.XX.XXXX, bytom E. B. XXX, zastúpený JUDr. Jurajom Czirfuszom, advokátom, so sídlom Hlavná 48, Dunajská Streda, o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, o odvolaní žalobcov proti rozsudku Okresného súdu Dunajská Streda zo dňa 4. júna 2021, č.k. 17C/11/2020-494, takto

rozhodol:

- I. Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e**.
- II. Žalovaní 1/, 2/ a 3/ majú voči žalobcom nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100%.

o d ô v o d n e n i e :

1. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalobu žalobcov v celom rozsahu zamietol (výrok I.) a o nároku na náhradu trov konania rozhodol tak, že žalovaným 1/, 2/ a 3/ priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcom v rozsahu 100%, pričom o výške náhrady trov konania rozhodne súd po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením (výrok II.). Súčasne súd napadnutým rozsudkom zrušil neodkladné opatrenie nariadené vo výrokoch I. a II. uznesenia Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 17C/11/2020-180 z 16.04.2020 (výrok III.).

2. Svoje rozhodnutie súd právne odôvodnil použitím ust. § 52, § 53 ods. 1 a 5, § 151b ods. 2 a 3, § 151h ods. 1 a 2, § 151j ods. 1 Občianskeho zákonníka (ďalej aj ako „OZ“), § 1 ods. 3 písm. c) a d) zákona č. 129/2010 Z.z., ako aj § 21 ods. 2 a 4 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách, keď v prvom rade konštatoval, že žaloba bola podaná včas v súlade s § 21 ods. 2 veta druhá zákona č. 527/2002 Z.z. Uviedol, že súd môže rozhodnúť o neplatnosti dražby len v prípade, ak dražba nebola uskutočnená v súlade so zákonom č. 527/2002 Z.z., resp. že záložná zmluva je neplatná. Podmienkou pre takéto rozhodnutie je navyše dôkaz o tom, že boli, a teda nielen mohli byť, dotknuté práva osoby, ktorá podala návrh na určenie neplatnosti dražby. Súd potom určí neplatnosť dražby v prípade, ak porušenie ustanovení zákona bolo takej povahy, že to malo preukázateľný vplyv na vydraženie predmetu dražby z hľadiska splnenia predpokladov stanovených zákonom pre vykonanie dražby. Súd sa v plnom rozsahu stotožnil so stanoviskom žalovaných, že vykonaným dokazovaním nebol v danom prípade zistený žiadny dôvod na vyslovenie neplatnosti predmetnej dobrovoľnej dražby. Podstatou dobrovoľnej dražby v zmysle jej platnej právnej úpravy je dohoda vlastníka veci s dražobníkom o dražbe určitého predmetu. Vlastník veci môže poveriť inú osobu, aby

dala pokyn na vydraženie veci, pričom Občiansky zákonník vychádza z toho, že samotné uzatvorenie zmluvy o zriadení záložného práva so sebou prináša možnosť pre záložného veriteľa speňažiť záloh prostredníctvom dobrovoľnej dražby, pričom vystupuje ako zástupca záložcu. Vzhľadom na uvedené sa dobrovoľná dražba odvíja od predchádzajúceho úkonu vlastníka, ktorý dáva súhlas na budúce speňaženie určitého svojho majetku určitým spôsobom regulovaným právom, a to zákonom č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách. Proces dobrovoľnej dražby je zákonným a regulovaným spôsobom dosiahnutia uspokojenia veriteľa, pričom zároveň platí, že vnútroštátna právna úprava obsiahnutá v ust. § 151j ods. 1 OZ, umožňujúca vymôcť pohľadávku založenú na zmluvných podmienkach, ktoré sú prípadne nekalé, mimosúdny výkonom záložného práva na nehnuteľný majetok, ktorý spotrebiteľ poskytol ako zabezpečenie pohľadávky, tu nijakým spôsobom v predmete prebiehajúceho konania vo veci samej, ako aj konania o skôr rozhodnutom návrhu na neodkladné opatrenie, neznemožňovala a ani nadmerne nesťažovala ochranu práv, ktoré spotrebiteľovi priznáva Smernica Rady 93/13/EHS z 05.04.1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách. Poskytnutie predbežnej ochrany spotrebiteľom vo vzťahu k ich obydliu uznesením Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 17C/11/2020-180 z 16.04.2020 predstavuje primeraný a účinný prostriedok na zabránenie uplatňovaniu prípadných nekalých podmienok, čo súd bližšie overoval až v predmetnom konaní vo veci samej. Súd uviedol, že ust. § 21 ods. 2 zákona o dobrovoľných dražbách je potrebné vykladať tak, že dôvodom neplatnosti dražby tu môže byť aj porušenie takých procesných alebo hmotnoprávných podmienok výkonu záložného práva a výkonu dražby, v dôsledku čoho sa spochybní platnosť hlavnej zmluvy, platnosť záložnej zmluvy, existencia záložného práva, pravosť a splatnosť pohľadávky, výška a charakter pohľadávky, ktorá môže byť tvorená dominantne napríklad plneniami z neprijateľných zmluvných podmienok a v rozpor s dobrými mravmi a podobne. Súd však vykonaným dokazovaním nezistil v predmetnej veci ani existenciu prípadného dôvodu neplatnosti dražby z uvedených dôvodov. Námietku, že žalobcovia nerozumeli jazyku zmluvy, a že im neboli pri uzatváraní zmluvy poskytnuté relevantné informácie o zložitých vzťahoch pri stavebnom sporení a poskytnutí medziúveru, považoval súd za účelovú a ničím nepodloženú, keď žalobcovia zmluvy, vyjadrujú svoju slobodnú a vážnu vôľu, na znak súhlasu s ich obsahom riadne podpísali a následne úver bez námietok prijali a použili, pričom následne mali aj dostatok času na odstúpenie od zmlúv – 14-dňovú lehotu od uzavretia zmluvy, resp. na premýšľanie o vstupe do zmluvného vzťahu – 1-mesačnú lehotu v zmysle článku VIII. úverových zmlúv, počas ktorých lehôt sa mohli žalobcovia v prípade potreby a vážneho záujmu bližšie oboznámiť s obsahom zmluvného materiálu i za pomoci kvalifikovanej osoby. Žalobcovia si pritom museli byť vedomí svojich záväzkov z predmetných úverov, nakoľko ich dlhé roky plnili presne podľa zmluvných dojednaní a predmetný dôvod neplatnosti si žalobcovia prvýkrát uplatnili až po tom, ako prestali úvery splácať. Neobstojí tvrdenie žalobcov, že by predmetné úverové zmluvy boli neurčité, neprehľadné a nezrozumiteľné, pričom výška mesačných splátok v jednotlivých fázach splácania úverov, zvlášť pri medziúvere a pri stavebnom úvere, bola určovaná v zmysle vopred stanovených pravidiel finančných produktov – stavebného sporenia a poskytnutia medziúveru, vyplývajúcich zo zmluvného materiálu, ktorý bol pred žalobcov dostupný. Súd konštatoval, že nemožno v rámci zmluvného vzťahu, kde bola obsahom uzavretej zmluvy o úvere prejavovaná slobodná a autonómna vôľa jej oboch (viacerých) účastníkov ospravedlniť opomenutie úverového dlžníka (hoci aj bežného spotrebiteľa) konať vo vzťahu k svojim právam a záväzkom s primeranou mierou obozretnosti a zodpovedne zvažovať vlastné konanie a jeho dôsledky s osobitným dôrazom na to, že zjavne išlo o finančné produkty náročnejšie na pochopenie, avšak žalobcovia sa napriek tomu rozhodli využiť práve tieto produkty žalovaného 1/. Súd poukázal na argumentáciu žalovaného 1/ ako záložného veriteľa, podľa ktorej dňa 24.01.2017 bola medzi žalovaným 1/ a žalobcami uzavretá zmluva o úvere na bývanie č. 33138006/7930, na základe ktorej poskytol žalobcom medziúver vo výške 19.800 eur. Dňa 24.01.2017 bola medzi žalovaným 1/ a žalobcami uzavretá aj ďalšia zmluva o úvere na bývanie č. 33138030/7930, na základe ktorej poskytol žalobcom medziúver vo výške 19.800 eur. Hoci výkon záložného práva bol začatý na uspokojenie pohľadávky z úverovej zmluvy č. 33138030/7930, súd aj s ohľadom na totožný text a obsah uzavretých úverových zmlúv posudzoval z hľadiska vznesených námietok naraz obe úverové zmluvy, a teda závery súdu sa tu vzťahujú na oba zmluvné vzťahy. Podľa skutkových zistení žalobcovia čerpali peňažné prostriedky na základe oboch označených zmlúv o úvere. Takisto pri oboch úveroch porušili počas trvania zmluvy svoju platobnú disciplínu, z ktorého dôvodu pristúpil žalovaný 1/ k predčasnemu zosplatneniu úverov, o čom žalobcov oboznámil osobitnými listami, ktoré im boli doručené do vlastných rúk, a to žiadosť o okamžité splatenie úveru č. 33138006 zo dňa 30.01.2019, ktorá bola v zmysle doručení ako verejných listín doručená žalobcom dňa 04.02.2019 a žiadosť o okamžité splatenie úveru č. 33138030 zo dňa 29.03.2019, ktorá bola doručená žalobcom dňa 05.04.2019. Pokiaľ išlo o námietky žalobcov, ktoré sa vzťahovali na predchádzajúce výzvy žalovaného 1/ podľa § 53 ods. 9 OZ,

tak súd tu vychádzal z toho, že ich doručenie žalovaným 1/ do dispozičnej sféry žalobcov nebolo medzi stranami sporné, pričom o obdržaní týchto výziev žalobcami svedčí aj fakt, že predmetné výzvy predložili súdu samotní žalobcovia. Z výzvy žalovaného 1/ z 26.09.2018 v úverovom prípade č. 33138030/7930 vyplýva, že žalobcovia boli k dátumu výzvy v omeškaní so zaplatením sumy vo výške až štyroch splátok úveru. Z výzvy žalovaného 1/ z 27.12.2018 v úverovom prípade č. 33138006/7930 vyplýva, že žalobcovia boli k dátumu výzvy v omeškaní so zaplatením sumy vo výške až štyroch splátok úveru. Z uvedeného vyplýva, že bola lehota troch mesiacov podľa § 53 ods. 9 OZ do vyhotovenia výziev na plnenie zameškaných splátok splnená, pričom v samotných výzvach je uvedené, že žalobcom bola poskytnutá lehota dvadsať dní na dodatočnú úhradu nedoplatku s tým, že súčasne boli upozornení na to, že v prípade nerešpektovania výzvy môže byť vyhlásená mimoriadna splatnosť celého dlhu v oboch úverových prípadoch. V konaní nebolo preukázané, že by si žalobcovia svoje povinnosti na základe výziev (v celom rozsahu) splnili, pričom túto okolnosť ani žalobcovia v konaní netvrdili. Ak potom uplynula zákonná lehota pätnásť dní od upozornenia na možnosť uplatnenia práva veriteľa na predčasné zosplatenie úveru podľa § 53 ods. 9 OZ (resp. dvadsať dní podľa výziev) márne a žalobcovia si svoje povinnosti nespĺnili, potom žalovaný 1/ mohol v zmysle zákonnej úpravy podľa § 565 OZ v spojení s § 53 ods. 9 OZ, ako aj podľa zmluvnej úpravy obsiahnutej v zmluvnej dokumentácii, napr. v článku VII. vyhlásiť ako veriteľ mimoriadnu splatnosť celého dlhu v oboch úveroch. Súd poukázal na to, že z konštrukcie celého § 565 OZ vyplýva, že pod najbližšie nasledujúcou splátkou treba rozumieť splátku najbližšie nasledujúcu po tej splátke, pre ktorej nespĺnenie veriteľ požaduje splnenie celého dlhu, čo však nemožno aplikovať pri spotrebiteľských nárokoch vzhľadom na obsah § 53 ods. 9 OZ. Za tohto legislatívneho stavu preto poslednú vetu ustanovenia § 565 pri spotrebiteľských zmluvách nemožno použiť. Žalobcovia teda mali zo žiadosti o okamžité splatenie úverov jednoznačne vedomosť o zosplatení úverových pohľadávok, ako aj o ich výške, pričom z uvedených žiadostí v spojení s obsahom zmlúv o úvere nevyplýva, že by pohľadávky pri predčasnom zosplatení úverov, a to nedoplatok v úverovom prípade č. 33138030/7930 vo výške 19.797,39 eur a nedoplatok v úverovom prípade č. 33138006/7930 vo výške 19.781,65 eur boli tvorené akýmkoľvek plneniami z neplatných zmlúv o úvere, či z neprijateľných zmluvných podmienok, alebo plneniami v rozpore s dobrými mravmi (a už vôbec z nich nevyplýva, že by také plnenia mali mať v daných prípadoch dominanciu v rámci jednotlivých častí úverových pohľadávok). Toto nevyplýva ani zo stavu pohľadávok v čase oznámenia o začatí výkonu záložného práva (zabezpečujúceho úver č. 33138030/7930) z 27.09.2019, resp. v čase uplatnenia prednostného záložného práva zabezpečujúceho úver č. 33138006/7930, keď z oznámenia žalovaného 1/ v jeho vyjadrení z 27.05.2021, ako aj z jeho záverečnej reči na pojednávaní, je zrejme a v konaní nikým nebolo spochybňované, že žalovaný 1/ si uplatňoval svoju zabezpečenú pohľadávku vyplývajúcu zo zmluvy o úvere na bývanie č. 33138030/7930 v čase začatia výkonu záložného práva, t. j. dňa 27.09.2019, v sume 20.436,94 eur (pozostávajúcej z istiny vo výške 19.797,39 eur a z príslušenstva vo výške 639,55 eur) a ďalej svoju zabezpečenú pohľadávku vyplývajúcu zo zmluvy o úvere na bývanie č. 33138006/7930 v čase začatia výkonu záložného práva, t. j. dňa 27.09.2019, v sume 20.052,26 eur (pozostávajúcej z istiny vo výške 19.181,65 eur a z príslušenstva vo výške 823,61 eur). Žalovaným 1/ udaná výška pohľadávok v čase začatia výkonu záložného práva pritom v časti istiny neprekračuje sumy, ktoré vyplývajú ako zostatky úverových pohľadávok zo žiadostí o okamžité splatenie úveru, pričom uvedené sumy taktiež zodpovedajú sumám uvedeným žalovaným 1/ v jeho vyjadrení z 27.05.2021 vo vzťahu k výsledku predmetu dražby, podľa ktorého výťažok z predaja zálohu, po odpočítaní nákladov dobrovoľnej dražby vo výške 3.834,01 eur, predstavoval sumu vo výške 36.565,99 eur. Výťažok dražby bol použitý na úplné uspokojenie pohľadávky z úverovej zmluvy č. 1 (v rozsahu 20.604,50 eur) a na čiastočné uspokojenie pohľadávky z úverovej zmluvy č. 2 (v rozsahu 15.961,49 eur). Na základe uvedeného je potrebné vylúčiť akékoľvek úvahy o neprimeranosti výkonu záložného práva (aj na účely podľa § 3 ods. 6 zákona o dobrovoľných dražbách), keďže medzi výškou vymáhaných pohľadávok a hodnotou draženej nehnuteľnosti tu bol rozdiel do 20%, čo vzhľadom na okolnosti prípadu nie je možné považovať za neprimerané. Pokiaľ išlo o žalobcami namietané zmluvné pokuty, úroky vo výške 25% ročne z omeškaných splátok a poplatky za upomienky, súd uviedol, že v konaní nebolo preukázané, že by vymáhané sumy nevyhnutne museli obsahovať aj takéto nároky, a to i vzhľadom na „len“ mierny nárast pohľadávok od vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úverov do času začatia výkonu záložného práva, pričom žalobcovia taktiež bližšie nešpecifikovali dôvody, pre ktoré by mal súd príslušné zmluvné dojednania posúdiť ako neplatné, ako ani sumu, ktorá by mala byť vymáhaná z uvedeného titulu. Čo sa týka poplatkov za vedenie účtu, za výpisy a za poskytnutie úveru, ktoré žalobcovia považujú za neprípustné a neplatné, súd sa stotožnil s argumentáciou žalovaného 1/, že úvery boli vyplatené v celosti, pričom až následnou transakciou bol vykonaný voči úverom zápočet poplatkov za poskytnutie úveru, ktorý druh poplatku zákon (napr. § 37 ods. 17 zákona č. 483/2001 Z.z. o bankách) sám o sebe

nezakazuje. Taktiež sú prípustné aj poplatky za výpisy z účtov a poplatky za vedenie nie úverového účtu tak, ako tomu bolo aj v predmetnom prípade sporiteľského účtu. Pri medziúverovom účte pritom neboli uplatňované poplatky za vedenie účtu. Pokiaľ išlo o náklady výkonu záložného práva, tak v zmysle článku 3 bod 6 predmetných záložných zmlúv má záložný veriteľ, t. j. v tomto prípade žalovaný 1/, právo na úhradu nevyhnutne a účelne vynaložených nákladov v súvislosti s výkonom záložného práva, pričom uvedené ustanovenie samo o sebe nevykazuje znaky neprijateľnej podmienky a žalobcovia konkrétne jednotlivé súčasti týchto nákladov nenamietali. Ide pritom o náhradu nákladov, ktorá má základ aj v ust. § 151l ods. 3 OZ s tým, že v čase začatia výkonu záložného práva tieto náklady ešte neexistujú, a teda preto ani nemôžu ovplyvniť správnosť, oprávnenosť, resp. primeranosť dražby vykonávanej na uspokojenie tých pohľadávok veriteľa, ktoré pochádzajú priamo z úverového vzťahu. Súd poukázal na ust. § 151b ods. 2 a 3 OZ, ako aj na text čl. I. ods. 1 predmetných záložných zmlúv, podľa ktorého si záložný veriteľ týmito zmluvami zabezpečuje uspokojenie časti svojej pohľadávky zo zmlúv o úvere vo výške 19.800 eur spolu s príslušenstvom, čo predstavuje hodnotu zabezpečenej pohľadávky. Z textu vyplýva, že v danom prípade bola v súlade so zákonnou požiadavkou stanovená najvyššia hodnota istiny zabezpečovanej pohľadávky vo výške 19.800 eur, pričom popri nej bol dostatočným spôsobom určený aj zmluvný vzťah, z ktorého táto pohľadávka vzniká, a to zmluvy o úvere č. 33138006/7930 a č. 33138030/7930, a taktiež bolo vymedzené aj to, čo sa nad výšku presne vyčíslenej istiny považuje za príslušenstvo pohľadávky, ktoré nie je možné dopredu vyčísliť, keďže vznik jednotlivých nárokov titulom príslušenstva pohľadávky, ako aj ich výška sú závislé práve od správania žalobcov ako dlžníkov počas trvania zmlúv. Súd dospel k záveru, že predmetné záložné zmluvy sú dostatočne určité na účely ust. § 151b ods. 2 a 3 OZ, a teda nie je možné ich považovať z dôvodu námietok žalobcov za neplatné. Nakoľko výkon záložného práva bol začatý na uspokojenie pohľadávky z úverovej zmluvy č. 33138030/7930 a pri druhej pohľadávke z úverového vzťahu č. 33138006/7930 si žalovaný 1/ dňa 30.12.2019 uplatnil prihláškou uspokojenie prednostného záložného práva (V 536/17) zabezpečujúceho uvedenú druhú pohľadávku, objektívne z týchto skutočností vyplýva, že listina – oznámenie o začatí výkonu záložného práva mohla byť záložným veriteľom vyhotovená a následne doručovaná oprávneným subjektom len v prípade záložného práva zabezpečujúceho pohľadávku zo zmluvy o úvere na bývanie č. 33138030/7930 zo dňa 24.01.2017, pričom námietky žalobcov, že im také oznámenie nebolo doručené aj v prípade druhej úverovej pohľadávky, preto považoval súd za irelevantné a bezpredmetné. V čase uzavretia záložných zmlúv bola vlastníkom nehnuteľnosti spoločnosť CSV-Sys, s. r. o., pričom záložné právo vzniklo jeho zápisom v KN podľa § 151e ods. 2 OZ. Po tomto podľa § 151h ods. 1 a 2 platilo, že pri prevode alebo prechode zálohu pôsobí záložné právo voči nadobúdateľovi zálohu, ak zmluva o zriadení záložného práva neurčuje, že záložca môže záloh alebo časť zálohu previesť bez zaťaženie záložným právom, alebo ak tento zákon alebo osobitný zákon neustanovuje inak. O tom spôsobe zabezpečenia návratnosti úveru mali žalobcovia vedomosť aj priamo z úverovej zmluvy (čl. VI.). Podľa uvedeného teda záložné právo ako vecné právo k cudzej veci zapísané v KN pôsobí naďalej voči žalobcom ako nadobúdateľom predmetných nehnuteľností bez nutnosti uzavretia akéhokoľvek dodatku k pôvodným záložným zmluvám alebo uzavretia nových záložných zmlúv so žalobcami. Ostatné návrhy strán sporu na doplnenie dokazovania súd nepripustil, pretože ich vykonanie nepovažoval za potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutočností pre rozhodnutie vo veci a mal za to, že v konečnom dôsledku by spôsobili predĺžovanie konania a oddialenie meritórneho rozhodnutia. Pokiaľ išlo o konkrétne návrhy žalobcov ohľadom pripojenia dražobného spisu, z ktorého chceli žalobcovia zistiť pravosť a výšku pohľadávok a doplniť výzvu, ktorá mala predchádzať oznámeniu o predčasnom zosplatnení úveru, súd nepovažoval vykonanie tohto dôkazu za potrebné, pretože v spore neexistovali dôvodné pochybnosti o výške, v akej sa pohľadávky vymáhajú výkonom záložného práva, pričom žalobcovia bližšie neuviedli, ako inak by chceli pravosť pohľadávok v uvedenej výške zisťovať z obsahu dražobného spisu, keď žalovaný 1/ ako navrhovateľ všetky (z procesu dražby) dostupné informácie k tomu uviedol aj v predmetnom konaní. Taktiež súd považoval za nadbytočné preverovať v dražobnom spise výzvy, ktoré mali predchádzať oznámeniu o predčasnom zosplatnení úveru, keďže tieto výzvy žalobcovia majú k dispozícii, pričom samotný dražobný spis predmetné výzvy ani nemusí obsahovať. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 262 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, pričom dospel k záveru, že žalovaní majú právo na náhradu trov konania proti žalobcom v rozsahu 100%, keďže žalovaní boli v tejto sporovej veci úspešní na 100% a neúspešní na 0%, t. j. čistý úspech žalovaných predstavuje 100%. O výške tejto náhrady bude rozhodnuté súdom prvej inštancie samostatným uznesením podľa § 262 ods. 2 CSP (výrok II. rozsudku). Súd zároveň v zmysle § 335 ods. 1 CSP zrušil vydané neodkladné opatrenie vzhľadom na výsledok sporu (výrok III. rozsudku).

3. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podali v zákonnej lehote odvolanie žalobcovia, ktorí navrhli napadnutý rozsudok zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alternatívne napadnutý rozsudok zmeniť a ich žalobe vyhovieť, a priznať im náhradu trov konania v rozsahu 100%. Odvolanie odôvodnili tým, že postupom súdu im bolo porušené právo konať pred súdom vo svojom jazyku v zmysle § 155 CSP. Vo veci bolo vytýčené jedno pojednávanie na deň 04.06.2021 a vzhľadom na to, že do dňa vytýčeného pojednávania súd nerozhodol uznesením o pribratí tlmočníka do konania, žalobcovia mali za to, že súd tlmočníka do konania nepribral, preto boli toho názoru, že bez tlmočníka je ich účasť na vytýčenom pojednávaní neefektívna a nehospodárna z pohľadu vynaloženia finančných prostriedkov na cestovné. Na pojednávanie sa však dostavila tlmočnica, ktorej účasť bola súdom zabezpečená na žiadosť žalobcov, avšak z dôvodu, že ani jeden zo žalobcov sa nedostavil, tlmočnica bola súdom poučená o tom, že môže z pojednávania odísť. Po ospravedlnení zástupcom neúčasti žalobcov na pojednávaní, ktorí sa zdržiavali v zahraničí a nevedeli o tom, či bude na pojednávanie zabezpečený tlmočník, sudca poučil zástupcu žalobcov, že nie je povinnosťou súdu dopredu oznamovať stranám sporu zabezpečenie tlmočníka. Taktiež sudca uviedol, že tlmočenie v konaniach predmetného charakteru môže zabezpečiť aj priamo sudca v zmysle § 51 Spracovacieho poriadku. S poučením sudcu sa nestotožnili, keď v danom prípade o pridelenie tlmočníka žiadali súd priamo žalobcovia a právom očakávali, že súd o pridelení tlmočníka rozhodne riadnym uznesením tak, ako sa to bežne v civilnoprávných veciach. Poukázali tiež na to, že zo strany žalobcov bol daný návrh na dokazovanie pripojením dražobného spisu, ktorý návrh súd zamietol. Odvolatelia odkázali na uznesenie Krajského súdu v Trnave zo dňa 07.12.2020, č.k. 9Co/84/2020-433, v ktorom odvolací súd konal o návrhu žalobcov na nariadenie neodkladného opatrenia, konkrétne bod 3. odôvodnenia uznesenia. K zosplatneniu zo zmluvy č. 33138030/7930 v sume 19.794,13 eur malo dôjsť v dôsledku omeškania so sumou 95,88 eur, resp. 586,25 eur, pričom žalobcovia dobrovoľnou dražbou prišli o nehnuteľnosť v minimálnej hodnote 47.217,23 eur. Obvyklá cena obdobných nehnuteľností v danej oblasti sa pohybuje v sumách od 55.000 do 66.000 eur. V dôsledku týchto skutočností potom súd prvej inštancie v neodkladnom opatrení konštatoval opodstatnenosť požiadavky žalobcov, že dobrovoľná dražba sa javí byť v rozpore s dobrými mravmi. Výkon záložného práva predajom nehnuteľností na dobrovoľnej dražbe bol realizovaný výlučne zo zmluvy č. 33138030/7930, t. j. na uspokojenie pohľadávky vo výške 19.794,13 eur, čo mal súd prvej inštancie preukázané už pri rozhodovaní o neodkladnom opatrení. Výkon záložného práva na uspokojenie zabezpečovacej pohľadávky zo zmluvy č. 33138006 realizovaný nebol, pričom tu dokonca nedošlo ani k zaslaniu oznámenia o začatí výkonu záložného práva na adresu žalobcov. To, či bola alebo nebola dobrovoľná dražba uskutočnená v súlade so zákonom č. 527/2002 Z.z., je nevyhnutné riadnym dokazovaním, a to najmä prieskumom celého dražobného spisu tak, ako je to obvyklé v obdobných súdnych sporoch. Len prieskumom dražobného spisu možno uzavrieť, či bola alebo nebola dobrovoľná dražba uskutočnená v súlade so zákonom. Poukázali tiež na to, že súd prvej inštancie opomenul, že spotrebiteľské zmluvy o úveroch na bývanie (ako sú aj predmetné sporné úverové zmluvy) sa riadia najmä ustanoveniami zákona č. 90/2016 Z.z. o úveroch na bývanie účinného od 21.03.2016, a predmetné úverové zmluvy vôbec nepodrobil súdnemu prieskumu podľa citovaného zákona. Zotrvali na tom, že predmetné zmluvy sú neurčité a nezrozumiteľné, keďže príslušné ustanovenia o určení výšky mesačných splátok v jednotlivých fázach splácania úverov a zvlášť pri medziúvere a pri spotrebnom úvere obsahujú rozdielne sumy, čo robí z týchto ustanovení neprehľadnú časť zmluvy. Zákon o dobrovoľných dražbách neobsahuje ustanovenie, z ktorého by vyplývalo, že žalobca v priebehu konania o neplatnosť dobrovoľnej dražby nemôže rozšíriť svoje skutkové tvrdenia o ďalšie dôvody neplatnosti dražby. V spotrebiteľských zmluvách je súd ex offo vždy povinný preskúmať platnosť a nekalosť zmluvnej podmienky, v danom prípade zmluvné pokuty, úroky vo výške 25% ročne z omeškaných splátok a poplatky za upomienky, a to bez toho, aby spotrebiteľ bližšie špecifikoval dôvody, pre ktoré by mal súd príslušné zmluvné dojednania posúdiť ako neplatné. Zmluvné pokuty, úroky, poplatky za upomienky, poplatky za poskytnutie úveru, poplatky za vedenie účtu a pod. boli určené ako neprijateľné/neplatné zmluvné podmienky, ktoré veritelia nemôžu v zmysle ust. § 53a ods. 1 OZ používať so všetkými spotrebiteľmi. V tomto smere poukázali na rozhodnutia krajských súdov. Nesúhlasili s tým, že poplatky neboli uplatňované, keď z výpisov je zrejmé, že žalovaný 1/ od počiatku účtoval poplatky v neprimeranej výške, ktoré sa napokon pretavili pri predčasnom zosplatnení úverov, a to napr. poplatky za vedenie účtov, poplatky za poskytnutie úverov, poplatky za uzavretie zmlúv, poplatky za upomienky 19 eur takmer každý mesiac a pod. Vo vzťahu k sporným/neplatným záložným zmluvám sa s názorom prvoinštančného súdu nestotožnili a opätovne odkázali na právoplatné rozhodnutie Krajského súdu v Trnave z 23.02.2016, sp. zn. 10Co/99/2015, rozsudok Okresného súdu Dunajská Streda z 19.04.2012, č.k. 6C/106/2011-103 a uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/147/2016 zo dňa 28.06.2017. Predmetné záložné zmluvy neurčujú najvyššiu hodnotu istiny, do ktorej sa pohľadávka zabezpečuje, čo

spôsobuje ich absolútnu neplatnosť, a to v celom rozsahu. Dražobník nie je orgánom verejnej moci, ale obyčajnou súkromnou osobou, ktorá nedisponuje žiadnym verejno-mocenským oprávnením a právne vzťahy vznikajúce pri dobrovoľných dražbách sú tak vzťahmi súkromnoprávnymi, nie verejnoprávnymi. Model správania spočívajúci v preferencii dobrovoľnej dražby, medzičasom hromadne uplatňovaný účastníkmi právnych vzťahov, vo svojej podstate vážne deformuje a popiera základné ústavné princípy ochrany práv a prispieva k realizácii práva tak, že účastníci záložných právnych vzťahov pri vymáhaní pohľadávky už ani neuvažujú nad primeranejšou súdnou exekúciou, ale rovno žiadajú „dobrovoľne“ predať majetok dlžníkov (záložcov). Takáto aplikačná prax majúca svoj základ a pôvod v platnej právnej úprave „dobrovoľných“ dražieb je nežiaducim až spoločensky nebezpečným obchádzaním a spochybňovaním inštitútov núteného výkonu rozhodnutia. Namietli tiež, že rozhodnutie súdu prvej inštancie nie je dostatočným spôsobom odôvodnené, pričom ak súd nedokáže svoje rozhodnutie odôvodniť, jeho rozhodnutie sa javí ako svojvoľné, teda neobhájiteľné, prijaté bez opory v práve. V tejto súvislosti poukázali na ustanovenie čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky.

4. K odvolaniu žalobcov sa písomne vyjadril žalovaný 1/, ktorý navrhol napadnutý rozsudok z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť. Námietku žalobcov o porušení ich práva konať vo svojom jazyku podľa jeho názoru nemožno akceptovať, nakoľko žalobcovia boli počas celého konania riadne zastúpení, samotná žaloba bola žalobcami podaná v slovenskom jazyku a prípadné oboznamovanie sporových strán s obsahom úkonov v rámci konania bolo tak predmetom konkrétneho zmluvného vzťahu medzi splnomocniteľom a splnomocnencom, a nešlo o povinnosť súdu. Námietka, že žalobcom tak nebol zrejmy účel a výsledok konania, je zjavne účelová a zavádzajúca. Navyše na pojednávaní sa osobne zúčastnil ich splnomocnený zástupca, prítomnosť žalobcov tak nebola potrebná. Súd žiadosti žalobcov na pribratie tlmočníka vyhovel a osobnú účasť tlmočníka na pojednávaní riadne zabezpečil, pričom absencia uznesenia o pribratí tlmočníka do konania je irelevantná, nakoľko ide len o rozhodnutie procesného charakteru, ktorým sa upravuje vedenie konania v zmysle § 235 CSP. Súd toto uznesenie nie je povinný doručovať stranám konania. Skutočnosť, že sa žalobcovia na pojednávanie nedostavili z vlastnej vôle, je na ich ľarchu. K námietke nevykonania dôkazu pripojením dražobného spisu uviedol, že súd nevykonanie tohto dôkazu riadne odôvodnil, pričom žalovaný 1/ sa v plnom rozsahu stotožnil s právnym záverom súdu. Pripojenie dražobného spisu nebolo vzhľadom na predložené dôkazné prostriedky potrebné. Všetky námietky žalobcov ohľadne neurčitosti a nezrozumiteľnosti úverových a záložných zmlúv považoval za účelové a zavádzajúce, pričom s týmto názorom sa stotožnil aj súd prvej inštancie, ktorý sa s namietanými skutočnosťami náležite vysporiadal v odôvodnení rozsudku. Zabezpečená pohľadávka žalovaného 1/ vyplývajúca zo zmluvy o úvere na bývanie č. 33138006/7930 v čase začatia výkonu záložného práva, t. j. dňa 27.09.2019, predstavovala sumu vo výške 20.005,26 eur, pozostávajúcu z istiny vo výške 19.181,65 eur a príslušenstva vo výške 823,61 eur. Zabezpečená pohľadávka žalovaného 1/ vyplývajúca zo zmluvy o úvere na bývanie č. 33138030/7930 v čase začatia výkonu záložného práva predstavovala sumu vo výške 20.436,94 eur, pozostávajúcu z istiny vo výške 19.797,39 eur a príslušenstva vo výške 639,55 eur. Z uvedeného je zrejmé, že k porušeniu princípu primeranosti nedošlo, keďže ku dňu začatia výkonu záložného práva hodnota oboch zabezpečených pohľadávok bez ich príslušenstva výrazne prevyšovala sumu 2.000 eur a nedošlo ani k porušeniu § 3 ods. 6 zákona o dražbách. Hodnota predmetu dražby bola znaleckým posudkom č. 194/2019 zo dňa 02.12.2019 stanovená na celkovú sumu vo výške 47.217,27 eur, pričom predmet dražby bol vydražený za najvyššie podanie vo výške 40.400 eur. Náklady, ktoré vznikli v súvislosti s výkonom záložného práva, tvorili spolu peňažnú sumu 3.834,01 eur. Výťažok z predaja zálohu, po odpočítaní nákladov dobrovoľnej dražby, tak predstavoval sumu vo výške 36.565,99 eur. Výťažok bol použitý na úplné uspokojenie pohľadávky z úverovej zmluvy č. 1 (v rozsahu 20.604,50 eur) a na čiastočné uspokojenie pohľadávky z úverovej zmluvy č. 2 (v rozsahu 15.961,49 eur). Žalovaný 1/ pristúpil k výkonu záložného práva zabezpečujúceho pohľadávku z úverovej zmluvy č. 2. Vykonávané záložné právo bolo v poradí rozhodujúcom na uspokojenie záložných práv registrované až po záložnom práve zabezpečujúcom pohľadávku z úverovej zmluvy č. 1. Vzhľadom na uvedené si žalovaný 1/ v súlade s § 151ma ods. 8 Občianskeho zákonníka uplatnil uspokojenie svojej splatnej pohľadávky z úverovej zmluvy č. 1 zabezpečenej záložným právom evidovaným pod V 536/17 (záložným právom v poradí rozhodujúcom na uspokojenie záložných práv pred záložným právom vykonávaným formou dobrovoľnej dražby) z výťažku dražby. Pohľadávka z úverovej zmluvy č. 1 bola z tohto dôvodu uspokojovaná prednostne v rámci výkonu záložného práva zabezpečujúceho pohľadávku z úverovej zmluvy č. 2. Poukázal na to, že proces dobrovoľnej dražby je núteným, avšak zákonným a regulovaným spôsobom dosiahnutia uspokojenia veriteľa. Napádané záložné zmluvy obsahujú presnú a jasnú špecifikáciu a hodnotu zabezpečených pohľadávok. Zo záložných zmlúv je zrejmé, že záložné práva zabezpečujú

pohľadávky v celom rozsahu, nie len v určitej časti istiny. Poukázal na aktuálnu rozhodovaciu prax Najvyššieho súdu SR (uznesenie NS SR zo dňa 28.08.2020, sp. zn. 6Cdo/66/2019 publikované v Zbierke stanovísk a rozhodnutí NS SR – R 8/2021), v zmysle ktorého predpokladom úspešnosti žaloby o určenie neplatnosti dražby nie je len to, že boli porušené ustanovenia zákona, ale aj to, že žalobca bol práve porušením týchto ustanovení fakticky dotknutý na svojich právach, pričom obidva uvedené predpoklady musia byť splnené súčasne a povinnosť tvrdenia a dôkazné bremeno na ich preukázanie v tomto prípade zaťažuje žalobcu. Nesúhlasil ani s námietkou nedostatočného odôvodnenia napadnutého rozsudku, keď z odôvodnenia rozhodnutia je zrejmé, že súd sa dostatočne vysporiadal so všetkými námietkami, ktoré sú pre rozhodnutie vo veci významné.

5. K odvolaniu žalobcov sa písomne vyjadril žalovaný 2/, ktorý navrhol napadnutý rozsudok z dôvodu jeho vecnej správnosti potvrdiť. Podľa jeho názoru nedošlo v konaní k nijakému porušeniu práva žalobcov na konanie vo svojom jazyku, nakoľko zo strany súdu bol riadne zabezpečený tlmočník. Žalobcovia zneužívajú fakt, že sú maďarskej národnosti, no zrejmé, že im musí byť zrejmý účel, ale aj výsledok konania. K zamietnutiu návrhu na vykonanie dôkazu – predloženie dražobného spisu uviedol, že súd nie je povinný vykonať každý navrhovaný dôkaz. Bol toho názoru, že prvoinštančný súd v odôvodnení svojho rozhodnutia jasne a riadne vysvetlil, prečo nepristúpil k vykonaniu tohto dôkazného prostriedku. Uviedol, že pre úspešnosť žaloby musí žalobca dokázať, že porušením niektorého z ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách bol reálne dotknutý na svojich právach, pričom súčasne musí existovať a byť preukázaná príčinná súvislosť medzi porušením konkrétneho ustanovenia (ustanovení) zákona o dobrovoľných dražbách a vznikom ujmy na právach žalujúcej osoby. Podľa jeho názoru nedošlo k nijakému porušeniu zákona, ktorý by mal mať za následok vyhlásiť dražbu za neplatnú. Proces dobrovoľnej dražby je núteným, no zákonným spôsobom, ktorý je navyše regulovaný zákonom a slúži na uspokojenie pohľadávok veriteľa. Dlužník teda nemôže namietat neprímeranosť výkonu záložného práva, pretože sám si bol vedomý na základe záložnej zmluvy, aké následky sa spájajú s porušením povinnosti plniť riadne a včas. Dobrovoľnú dražbu nemožno teda považovať za spoločensky nebezpečný jav, nakoľko je riadne právne regulovaná a samotný zákon ju predpokladá. Čo sa týka samotnej platnosti záložnej zmluvy, plne sa stotožnil s vyjadrením žalovaného 1/ k žalobe, kde boli podľa jeho názoru jasne vyvrátené domnienky žalobcov ohľadne platnosti záložnej zmluvy. Podľa jeho názoru sa súd riadne vysporiadal s argumentáciou žalobcov a vyvodil správne a logické závery.

6. K odvolaniu žalobcov sa písomne vyjadril žalovaný 3/, ktorý navrhol napadnutý rozsudok z dôvodu vecnej správnosti potvrdiť. Napadnutý rozsudok považoval za vecne správny, obsahujúci presvedčivé argumenty vo vzťahu k meritu veci. Žalobcami označené odvolacie dôvody o nemožnosti konať pred súdom vo svojom jazyku, o nevykonaní navrhnutých dôkazov, o nesprávnom právnom posúdení a o nepresvedčivom odôvodnení rozhodnutia, považoval za účelové, nemajúce procesné, skutkové a právne opodstatnenie. Odvolacia argumentácia žalobcov je vo vzťahu k prejednávanému prípadu rovnako irelevantná ako samotná žaloba, v ktorej taktiež absentovali právne relevantné dôvody porušenia zákona o dobrovoľných dražbách.

7. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP) po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenými osobami - stranami sporu, v ktorých neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP), a že odvolatelia použili zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcov nie je dôvodné.

8. Predmetom konania vedeného na súde prvej inštancie pod sp. zn. 17C/11/2020 je určenie neplatnosti dražby. Rozsudkom napadnutým odvolaním súd prvej inštancie žalobu zamietol, žalovaným 1/, 2/, a 3/ priznal voči žalobcom nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100% a súčasne zrušil neodkladné opatrenie nariadené vo výrokoch I. a II. uznesenia Okresného súdu Dunajská Streda č.k. 17C/11/2020-180 zo dňa 16.4.2020.

9. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti postupu a rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsahu.

10. Odvolatelia odvolanie odôvodnili tým, že súd im nesprávnym procesným postupom znemožnil, aby uskutočňovali im patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 365 ods. 1 písm. b/ CSP), nevykonali navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností (§ 365 ods. 1 písm. e/ CSP), na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a napadnutý rozsudok vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

11. Postup súdu, ktorým sa znemožní strane sporu realizácia procesných práv, ktoré jej Civilný sporový poriadok priznáva, je relevantný vtedy, ak išlo o postup nesprávny (uvažované z hľadiska zachovania postupu súdu určeného zákonom alebo ďalšími všeobecne záväznými právnymi predpismi), a ak sa postup súdu prejavil v priebehu konania, a tiež pri rozhodovaní. Nezávislosť rozhodovania všeobecných súdov sa uskutočňuje v ústavnom a zákonnom procesnoprávnom a hmotnoprávnom rámci. Procesnoprávny rámec predstavujú predovšetkým princípy riadneho a spravodlivého procesu ako vyplývajú z článku 36 a nasl. Listiny základných práv a slobôd, ako aj článku 46 Ústavy SR. O naplnenie uvedeného odvolacieho dôvodu pôjde vtedy, ak nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci realizáciu práv strany sporu dosiahne určitú intenzitu, ktorá odôvodní záver o tom, že celé konanie sa javí ako nespravodlivé. Najvyšší súd už v minulosti vo viacerých svojich rozhodnutiach pod vplyvom judikatúry ESLP a ústavného súdu zaujal stanovisko, že medzi práva civilného procesu na zabezpečenie spravodlivej ochrany jej práv a právom chránených záujmov patrí nepochybne aj právo na spravodlivý proces, a že za porušenie tohto práva treba považovať aj nedostatok riadneho a vyčerpávajúceho odôvodnenia súdneho rozhodnutia. Povinnosť súdu rozhodnutie náležite odôvodniť, je totiž odrazom práva strany sporu na dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, ktorý sa zaoberá všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strany sporu. Porušením uvedeného práva strany sporu na jednej strane a povinnosti súdu na strane druhej, sa strane sporu (okrem upretia práva dozvedieť sa o príčinách rozhodnutia práve zvoleným spôsobom) odníma možnosť náležite skutkovo, aj právne argumentovať proti rozhodnutiu súdu v rámci využitia prípadných riadnych alebo mimoriadnych opravných prostriedkov.

12. Odvolatelia videli porušenia práva na spravodlivý proces v tom, že bolo porušené ich právo konať vo svojom jazyku.

13. Podľa § 155 ods. 1 CSP, každý má právo konať pred súdom v materinskom jazyku alebo v jazyku, ktorému rozumie. Súd je povinný stranám zabezpečiť rovnaké možnosti uplatnenia ich práv. S prihliadnutím na povahu a okolnosti veci príberie súd tlmočníka.

14. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie nepochybil, keď vo veci vytyčil pojednávanie, na ktoré predvolal i žalobcov a súčasne zabezpečil na uvedené pojednávanie účasť tlmočníka, pričom žalobcom, resp. ich splnomocnenému zástupcovi nedoručil uznesenie o pribratí tlmočníka, a ani im vopred neoznámil, že na pojednávanie zabezpečil účasť tlmočníka.

15. V zmysle ustanovenia § 235 ods. 2 CSP uznesenie o pribratí tlmočníka nie je potrebné vyhotovovať, pretože sa týka len vedenie konania a nie je proti nemu prípustné odvolanie, preto postačuje, keď sa vyhlási verejne, ak bolo vydané na pojednávaní (§ 235 ods. 1 CSP). Súd prvej inštancie na pojednávanie dňa 4.6.2021 zabezpečil na žiadosť žalobcov účasť tlmočníčky. Vzhľadom na to, že sa žalobcovia pojednávania nezúčastnili, súd na pojednávaní nevyhlásil uznesenie o jej pribratí a poučil ju, že môže odísť. Pokiaľ by boli žalobcovia prítomní, súd by na pojednávaní vyhlásil uznesenie o pribratí tlmočníčky, a táto by žalobcom tlmočila priebeh pojednávania. Zo žiadneho ustanovenia Civilného sporového poriadku nevyplýva povinnosť súdu vopred informovať strany o zabezpečení účasti tlmočníka, o zabezpečenie účasti ktorého žiadali.

16. Odvolatelia tiež namietali, že napadnutý rozsudok je nepreskúmateľný pre nedostatok dôvodov.

17. Z obsahu napadnutého rozsudku vyplýva dostatočné a presvedčivé odôvodnenie spôsobu rozhodnutia súdu, súd sa zaoberal všetkými právne relevantnými dôvodmi uplatnenej žaloby, ako aj špecifickými námietkami strán sporu. Súd jasne a výstižne vysvetlil, ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považoval za preukázané, a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonali, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonali ďalšie navrhnuté dôkazy

a ako vec právne posúdil. Odôvodnenie napadnutého rozsudku je teda v súlade s ustanovením § 220 ods. 2 CSP.

18. Odvolatelia ďalej namietali, že súd prvej inštancie nevykonal nimi navrhnutý dôkaz – zabezpečenie a oboznámenie dražobného spisu.

19. Vyhodnotenie potenciálnej relevancie navrhovaného dôkazu, ako aj prípustnosti jeho vykonania, je úlohou a doménou súdu (§ 185 ods. 1 CSP). Súd jednoznačne pochybí, ak zamietne návrh na vykonanie dôkazu, ktorý je spôsobilý priniesť ďalšie relevantné skutkové zistenia, a ktorého vykonanie je prípustné, pretože takýmto spôsobom sťažuje dôkaznú pozíciu strany sporu, čo môže nespravodlivo rezultovať v neunesení jej dôkazného bremena a neodôvodnene sa vzdávať od želanej a nožnej miery zistenia skutkového stavu.

20. Súd prvej inštancie v odôvodnení napadnutého rozsudku uviedol, prečo nepovažoval za potrebné vykonať žalobcami navrhnutý dôkaz, pričom odvolací súd sa s takýmto postupom a jeho odôvodnením stotožňuje a v podrobnostiach odkazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku (bod 19. odôvodnenia).

21. Odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. f) CSP je daný, ak výsledok hodnotenia dôkazov súdom prvej inštancie nezodpovedá postupu vyplývajúceho z ust. § 191 CSP, pretože súd zobral do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov alebo prednesov strán sporu nevyplývajú, ani inak nevyšli počas konania najavo, alebo súd nezohľadnil rozhodujúce skutočnosti, ktoré boli vykonanými dôkazmi preukázané a vyšli počas konania najavo, alebo v hodnotení dôkazov, prípadne poznatkov, ktoré vyplývajú z prednesov strán, alebo vyšli najavo inak, z hľadiska ich závažnosti (dôležitosti), zákonnosti, pravdivosti a vierohodnosti, je logický rozpor, alebo ktoré odporujú ust. § 195 až 210 CSP.

22. Odvolací dôvod v zmysle § 365 ods. 1 písm. h) CSP je daný, ak súd prvej inštancie posúdil vec podľa právnej normy, ktorá na zistený skutkový stav nedopadá, alebo právnu normu, síce správne určenú, nesprávne vyložil, prípadne ju na daný skutkový stav nesprávne aplikoval.

23. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že záver, ktorý si sudca urobí o pravdivosti, či nepravdivosti tvrdených skutočností, vzhľadom na poznatky získané z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného sudcovho presvedčenia a jeho logického myšlienkového postupu. Z tejto zásady vyplýva, že na nesprávnosť hodnotenia dôkazov možno usudzovať len zo spôsobu, akým súd hodnotenie vykoná. Ak nemožno v tomto smere vyčítať súdu žiadne pochybenia (napr. že výsledok hodnotenia dôkazov nezodpovedá pravidlám logického myslenia, alebo že súd vzal do úvahy skutočnosti, ktoré z vykonaných dôkazov nevyplývajú alebo opomenul rozhodné skutočnosti, ktoré vyšli v konaní najavo), potom nie je ani možné polemizovať s jeho skutkovými závermi.

24. Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

25. Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd, každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

26. Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri ich uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo strany sporu, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV.ÚS 252/2004).

27. Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I.ÚS 50/2004).

28. Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy SR a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo strany vyjadrovať

k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom, prípadne dožadovať sa ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov, resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá strana (I.ÚS 97/1997, II.ÚS 3/1997, II.ÚS 251/2003).

29. Pretože odvolací súd v celom rozsahu preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav, ktorý vykonal dokazovanie v rozsahu potrebnom pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, jeho výsledky jednotlivo i vo vzájomných súvislostiach správne vyhodnotil a napokon dospel k správnym skutkovým záverom, pokiaľ ide o skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobou uplatneného nároku, a pretože odvolací súd v celom rozsahu zdieľa i právne závery prvoinštančného súdu vo veci, ktorý na vec aplikoval správne hmotno-právne ustanovenia, a tieto v súvislosti s danou vecou i správne vyložil, s poukazom na ust. § 387 ods. 2 CSP odvolací súd už iba odkazuje na správne a presvedčivé písomné vyhotovenie rozsudku.

30. Odvolací súd súhlasí s odvolateľmi, že lehota ustanovená v § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z. o dobrovoľných dražbách slúži k uplatneniu práva na určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby. Pokiaľ to nie je v rozpore s koncentráciou konania, môže žalujúca strana po včas podanej žalobe nielen rozširovať okruh žalovaných, ale tiež uvádzať ďalšie skutkové okolnosti spôsobilé založiť aj iný, ako v žalobe uplatnený dôvod neplatnosti dražby (uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. mája 2021, sp. zn. 5Cdo/220/2018, publikované v Zbierke súdnych rozhodnutí NS SR pod č. 89/2021).

31. Ani v tomto smere však súd prvej inštancie nepochybil, keď síce skonštatoval, že žalobcovia námietky týkajúce sa predchádzajúcich výziev žalovaného 1/ uplatnili po 3 mesačnej lehote, ale napriek tomu ich posúdil a zaujal k nim stanovisko.

32. Možno dať za pravdu odvolateľom, že strata ich obydliá predstavuje obrovský zásah do ich práv, ktorý spôsobuje veľmi nepriaznivú životnú situáciu, avšak právo na obydlie nemožno chápať ako absolútne nedotknuteľné. Súdna prax dospela k záveru, že právna úprava dobrovoľných dražieb, resp. možnosť vymáhania plnení zo spotrebiteľských zmlúv takouto formou nie je v rozpore s ochranou spotrebiteľa, ktorá vyplýva z práva Európskej únie, no len za predpokladu, že príslušná právna úprava umožňuje zabezpečenie ochrany práv spotrebiteľa, resp. ju aspoň prakticky neznemožňuje alebo nadmerne nesťažuje. Vychádzajúc zo skutkových okolností nariadenie neodkladného opatrenia súdom prvej inštancie uznesením zo dňa 16. apríla 2020, č.k. 17C/11/2020-180 možno považovať za primeraný a účinný prostriedok na ochranu práv žalobcov ako spotrebiteľov. V podrobnostiach odvolací súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 29. januára 2019, sp. zn. 8Cdo/147/2017.

33. Osobitný typ žaloby, ktorou sa môže osoba dotknutá na svojich právach domáhať na súde určenia neplatnosti dobrovoľnej dražby, upravuje § 21 ods. 2 zákona č. 527/2002 Z.z. Ide o inštitút právnej ochrany proti dobrovoľnej dražbe, ktorý môžu uplatniť osoby ňou dotknuté ako jediný prostriedok nápravy a ochrany práva na zvrátenie výsledku dobrovoľnej dražby. Dražba je neplatná len za predpokladu, že na základe podanej žaloby o tom rozhodol rozsudkom súd a určil dražbu za neplatnú. Jedným z dôvodov, pre ktorý je možné uplatniť žalobu o určenie neplatnosti dobrovoľnej dražby, je porušenie ustanovení zákona o dobrovoľných dražbách. Zákon výslovne neustanovuje, ktoré jeho ustanovenia majú takú povahu, že ich porušenie má za následok neplatnosť dražby. Upravuje len prípady, v ktorých nie je možné vysloviť neplatnosť dražby (§ 21 ods. 6 zákona č. 527/2002 Z.z.). Keďže ide o jediný prostriedok procesnej ochrany dotknutej osoby a iné dôvody, ktoré by neumožňovali vysloviť neplatnosť dražby titulom porušenia zákona alebo titulom iných skutočností, zákon neuvádza, treba v tomto smere zvoliť skôr extenzívny výklad. K úspešnosti žaloby o určenie neplatnosti dražby ale nepostačuje len zistenie, že došlo k porušeniu ustanovení zákona. Predpokladom úspechu takejto žaloby je, že musí ísť o také jeho porušenie, ktorým je zároveň žalujúca strana aj reálne dotknutá na svojich právach. Medzi porušením niektorého ustanovenia zákona a vznikom ujmy na právach žalujúcej osoby musí existovať príčinná súvislosť. To znamená, že pre úspešnosť žaloby o určenie neplatnosti dražby v zmysle citovaného zákonného ustanovenia musia byť kumulatívne splnené dva predpoklady a to, že boli porušené ustanovenia tohto zákona, a že žalujúca osoba bola práve porušením týchto ustanovení fakticky dotknutá na svojich právach. Povinnosť tvrdenia a dôkazné bremeno v spore o neplatnosť dražby zaťažuje žalujúcu stranu (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo dňa 28. augusta 2020, sp. zn. 6Cdo/66/2019).

34. Podľa názoru odvolacieho súdu súd prvej inštancie posúdil vec v zmysle vyššie uvedeného, zaoberal sa všetkými námietkami žalobcov, z ktorých títo vyvodzovali neplatnosť dražby a dospel k správne mu záveru, že neboli zistené žiadne vytýkané porušenia zákona o dobrovoľných dražbách, ktorými by boli žalobcovia reálne dotknutí na svojich právach, teda v tomto smere žalobcovia neunesli dôkazné bremeno. Rovnako neboli preukázané tvrdenia žalobcov ohľadne neplatnosti záložných zmlúv, prípadne čiastočnej neplatnosti uzatvorených hlavných zmlúv, pričom odvolací súd v podrobnostiach poukazuje na odôvodnenie napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, v ktorom sa súd zaoberal všetkými podstatnými skutkovými a právnymi argumentami strán.

35. Ďalšie argumenty strán odvolací súd považoval pre rozhodnutie vo veci samej za nerozhodné, keď i podľa už konštantnej judikatúry tak národných, ako aj nadnárodných súdov, súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzanými stranami. Odôvodnenie rozhodnutia tak nemusí dať odpoveď na každú jednu poznámku, či pripomienku strany, ktorá ju nastolila. Je však nevyhnutné, aby bolo reagované na podstatné a relevantné argumenty strán (porovnaj napr. rozhodnutia Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 251/2004, III.ÚS 209/2004, II.ÚS 200/2009 a pod.). Na ďalšiu argumentáciu strán, už nespôsobilú ovplyvniť posúdenie veci a zachádzajúcu do zbytočných podrobností, s ktorou sa už vypořiadal v odôvodnení svojho rozhodnutia prvoinštančný súd, teda odvolací súd nepovažoval za potrebné reagovať špecifickou odpoveďou.

36. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie vo veci samej, ako i v časti nároku na náhradu trov konania, keď súd správne o tomto nároku rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP a v spore úspešným žalovaným priznal nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu voči v spore neúspešným žalobcom, podľa § 387 ods. 1 CSP z dôvodu vecnej správnosti potvrdil.

37. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP a v odvolacom konaní úspešným žalovaným 1/, 2/ a 3/ priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania voči žalobcom v celom rozsahu, pričom o výške náhrady rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

38. Senát krajského súdu uvedený rozsudok prijal pomerom hlasov 3:0, teda jednohlasne.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom, prípadne má možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP). Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).